

HRVATSKI OLIMPIJSKI DAN

Lovranski osnovnoškolci u društvu

s NIKOLOM FRANKOVIĆEM, vrhunskim sportašem, reprezentativcem i olimpijcem

U petak, 10. rujna u našoj je školi obilježen Hrvatski olimpijski dan. Učenici od 1. do 8 razreda nosili su bijele majice koje simboliziraju bijelu podlogu olimpijske zastave, a učenici mlađih razreda k tome su proveli dan na školskome igralištu u sportskim igrama i druženju s vrhunskim vaterpolistom, reprezentativcem i olimpijcem **Nikolom Frankovićem**, nekadašnjim učenikom naše škole.

Nikola se rado odazvao našem pozivu i održao vrlo zanimljiv i poticajan *školski sat* o svojem sportskom putu od samih početaka do najvećih uspjeha, ali i o važnosti školovanja, podrške obitelji, trenera i učitelja. Mali su slušatelji znatiželjno upijali Nikolin govor i zasipali ga spontanim pitanjima na koja je Nikola sa zadovoljstvom odgovarao.

Potom su mlađi razredi nastavili sa sportskim igrama, a učenici 6.a razreda proveli su sat Hrvatskoga jezika na igralištu u intervjuu s Nikolom. U nastavku teksta možete pročitati tijekom našega razgovora.

Znamo da ste bili uspješan vaterpolist. Kako ste odabrali baš vaterpolo, a ne neki drugi sport?

U Medveji, gdje oduvijek živim, u vrijeme moga djetinjstva postojao je vaterpolski gol koji me kao dječaka jako privlačio i oko kojega sam se stalno igrao loptom. Tata je primijetio moj interes i odveo me u vaterpolski klub u Voloskome gdje sam započeo svoje prve vaterpolske korake. U vodi sam se snalazio kao riba, redovito sam trenirao i ono što je najvažnije – u tome sam bio dobar. A onda su počele i prve utakmice i nastupi i tada više nije bilo dileme, bio je to sport za mene.

Kako je tekao Vaš put do uspješnog vaterpolista, do igre u državnoj reprezentaciji i na Olimpijadi?

Iskreno govoreći, bilo je teško jer trebalo je uskladiti školske obaveze sa svakodnevnim treninzima, s natjecanjima i putovanjima. Pritom je bilo potrebno puno razumijevanja učitelja da bih mogao sudjelovati na svim treninzima i natjecanjima. Zahvaljujući tome bio sam i uspješan sportaš i uspješan učenik. Tako sam kasnije završio i gimnaziju, a onda upisao prvi, a potom i drugi fakultet.

Prvi fakultet, onaj Poljoprivredni, pohađao sam na Veleučilištu u Rijeci. Zbog svih sportskih obaveza potrajalo je nešto duže, ali studij sam završio i postao diplomirani inženjer enologije. To mi je poslužilo u obiteljskome poslu jer imamo veliko imanje na kojemu se cijela obitelj bavi poljoprivredom, uzgojem maslina i grožđa te proizvodnjom vina i maslinova ulja.

No, budući da me jednako privlačilo i more, nakon Poljoprivrednoga fakulteta, upisao sam i Pomorski fakultet u Rijeci. Završio sam dvije godine toga studija i nisam ga priveo kraju jer život me vodio na drugu stranu. Ipak, imao sam želju dalje se školovati i obrazovati kao sportaš i kao osoba iako to nije bilo lako uz svakodnevne treninge dva puta na dan.

Na kojoj ste Olimpijadi igrali, kakav je rezultat ostvarila reprezentacija i što je Vama osobno značilo to iskustvo?

Sudjelovao sam s reprezentacijom na Olimpijadi u Ateni, u Grčkoj, 2004. godine. Nismo ostvarili neki zapažen rezultat jer sreća u sportu katkad okrene leđa. To se nama dogodilo te godine u Ateni kad smo pred odlazak na Olimpijadu i za vrijeme same Olimpijade doživjeli veći broj ozljeda i problema koji su utjecali na našu igru i rezultat. Tako nismo dobili ono po što smo došli – medalju.

Sudjelovanje na Olimpijadi i rezultat koji smo tamo postigli samo me očvrstao i potaknuo u daljnjim nastojanjima da budem još bolji i da postignem još veće rezultate.

Kome i čemu sve možete zahvaliti za svoj uspješan razvoj i sjajne rezultate u sportu?

Na prvome mjestu mogu zahvaliti svojim roditeljima koji su se puno žrtvovali za moj sportski uspjeh, no isto su mi tako velika podrška bili moji treneri i profesori. Svi oni zajedno čine cjelinu, jedan povezan krug. Svatko od njih treba imati puno razumijevanja i uložiti puno truda da bi neka osoba uspjela postati vrhunski sportaš jer vrhunski sport iziskuje jako puno odricanja i žrtve. Samo na taj način iz svega toga možete izaći kao pobjednik pa kad počnu stizati rezultati, pobjede, medalje, trofeji, nagrade, pozivi, javni nastupi... to znači da ste postigli ono čemu ste težili.

Koliko dugo može trajati karijera vaterpolista, koliko ste vi godina proveli u vaterpolu i bavite li se danas vaterpolom ili kojim drugim sportom?

Karijera vaterpolista može trajati do nekih četrdesetak godina, od trideset i pete nadalje to postaje rekreativno bavljenje sportom, ali uz prave treninge, pravilnu prehranu i sportski život može potrajati do četrdesete.

Vaterpolom sam se profesionalno bavio sedamnaest godina igrajući za razne klubove i reprezentaciju. Trenutno sam u sportskoj mirovini i bavim se drugim poslom. Nisam više vezan za sport s ambicijom da na primjer postanem trener, zbog raznih razloga u koje spada i veliki financijski trošak. Izabrao sam stoga drugi put u životu, ali to ne znači da i dalje ne živim sportskim duhom.

Može li se od vaterpola dobro zaraditi i živjeti i koji su najveći klubovi za koje ste igrali?

Može se jako lijepo zaraditi. Možete si kupiti auto, kuću, stan, pokrenuti svoj biznis, odvojiti dio na školovanje, kao što sam to i ja učinio. Od svakoga se sporta može dobro živjeti, ali trebate znati raspolagati financijama i pametno utrošiti novac. Morate razumjeti da novac ne pada s neba, već da ste taj novac zaslužili i, jednako tako, morate ga znati trošiti. Na kraju krajeva, i nije sve u novcu.

Najtrofejniji klub u kojemu sam igrao jest zagrebački Hrvatski vaterpolski klub *Mladost* koji je sedam puta bio europski prvak i s kojim sam i ostvario svoje najveće uspjehe. Kasnije sam osvojio i prvenstvo Slovenije, igrao sam u Turskoj, u Saudijskoj Arabiji, u Brazilu... Najljepše je naravno živjeti u Hrvatskoj, zato sam se i vratio, ali lijepo je proputovati svijet, vidjeti i upoznati druge kulture, druge nacije i vjere, različite jezike... Nevjerojatne mogućnosti pruža taj sport.

Bili ste učenik naše škole. Kakve Vas uspomene vežu za ovu školu i to razdoblje života? Što ste u osnovnoj školi najviše voljeli, a što Vam je možda bilo manje drago?

Osnovna škola je temelj svega. Nakon osnovne škole odabrat ćete svoj put, ali ono što je najvažnije, osnovnoškolsko obrazovanje pratit će vas u svim fazama daljnjega života. Tu ćete i steći svoje najbolje prijatelje, upoznati prve simpatije, ljubavi možda... i sve će vam to ostati u lijepome sjećanju. Zato, uživajte dok možete jer kasnije kreće život! (smijeh)

Koji mi je predmet u školi bio najdraži?... Tjelesni! (smijeh) Ne mogu izdvojiti jedan predmet. Mogao bih na primjer reći Matematika jer sam je birao na maturi, mogao bih reći Povijest jer mi je to znanje dobro došlo na putovanjima po svijetu gdje sam u različitim državama i gradovima posjećivao muzeje

i upoznao njihovu kulturu i povijest, mogao bih reći Kemija jer se danas bavim nečim za što mi je potrebno znanje kemije, Ekonomija, koja mi je trebala pri potpisivanju profesionalnih ugovora i za raspolaganje novcem... Tako nema predmeta koji bih izdvojio kao draži ili manje drag, svaki vam predmet postaje važan u nekome dijelu budućeg života.

Što biste kao sportaš i bivši učenik naše škole poručili nama, današnjim osnovnoškolcima?

Poručio bih vam da ustrajete u onome što volite i želite ostvariti, bio to sport, škola, neki budući posao... Život nije bajka, u životu vas čekaju i lijepi i teški trenutci, zato gradite svoje samopouzdanje, gradite svoj karakter jer tako će vam biti puno lakše i bit ćete puno uspješniji i sretniji ljudi. Meni je u svemu tome najviše pomogao sport.

Zahvaljujemo Vam na dolasku i razgovoru, Vaša sportska priča može biti inspiracija svakome od nas.

*Razgovor vodio **Antonio Krok**, audiozapis snimio **Luka Kršanac**, fotografirala **Leana Nikolić** (učiteljice i knjižničarka), tekst oblikovale **Mila Tomasović** i **Lucija Vignjević**; učenici **6. a razreda** pod vodstvom učiteljice Hrvatskoga jezika **Ingrid Baljak**.*